

РЕШЕНИЕ

№ 25725

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4102** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на Н. М. Г., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2 срещу РА № Р-22221124006634-091-001/10.07.2025 г. , в частта, с която е потвърден с Решение № 1586/15.12.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“- С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с оято част са установени задължения на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ДДС за периодите юни, юли, септември, октомври и ноември 2020 г. Частта на РА, с която са установени задължения на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК за корпоративен данък по ЗКПО за периодите 2021 г. и 2022 г. е отменена с административното решение и не е предмет на настоящото производство. Обжалваната част на РА се оспорва като незаконосъобразна, поради противоречието ѝ с материалния закон при безспорни факти по делото. Моли отмяна на РА в обжалваната част и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за потвърждаване на РА. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при

цялостна проверка на основанията за законност на РА по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Безспорно между страните е, че органите по приходите са взели предвид, безспорното, че за периода 13.01.2020 г. – 26.05.2022 г. жалбоподателят е бил управител и едноличен собственик на „КОНСУЛТ ТРЕЙДИНГ 2019“ ЕООД. При тези факти данъчните органи са приели, че жалбоподателят носи отговорност за публичните задължения на дружеството на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ДДС за периодите юни, юли, септември, октомври и ноември 2020 г. Ето защо, със заповед за възлагане на ревизията /ЗВР/ № Р-22221124006634-020-001/11.12.2024 г. , връчена на жалбоподателя на 17.12.2024 г. по електронен път, изменена със заповеди № Р-22221124006634-020-002/14.03.2025 г. и № Р-22221124006634-020-003/15.04.2025 г. , издадени от Г. И. М., в качеството си на началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП-С., е започнала процесната ревизия. Безспорно е, че ревизията приключва с РА № Р-22221124006634-091-001/10.07.2025 г. , който е обжалван и потвърден с Решение № 1586/15.12.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“- С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, в частта, с която са установени задължения на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ДДС за периодите юни, юли, септември, октомври и ноември 2020 г. РА е връчен на жалбоподателя на 25.09.2025 г. и се обжалва в настоящото производство в потвърдената част по реда на чл. 156, ал. 1 от ДОПК. РА е издаден законосъобразно по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК от органа възложил ревизията – Г. И. М. и ръководителят на ревизията И. Г. К..

Предвид гореизложеното, съдът приема, че е спазена процедурата по започване и приключване на процесната ревизия, предвид длъжностите и компетентността на лицата, участващи в издаването на актовете по започване, движение и приключване на ревизията. Това не се и оспорва от страните.

По-горе се посочи, че предметът на ревизията е установяване отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „КОНСУЛТ ТРЕЙДИНГ 2019“ ЕООД за ДДС за периода август 2017 г. С РА данъчните органи са установили данъчни задължения на дружеството и съответно на жалбоподателя за ДДС за периодите юни, юли, септември, октомври и ноември 2020 г.

За да установят посочените задължения, данъчните органи са установили следното от фактическа и правна страна, което съдът обсъжда във връзка с доводите на страните и събраните по делото доказателства и приема за правилно следното, което не се оспорва от страните:

Задълженията на дружеството за ДДС, за които се ангажира отговорността на жалбоподателя са установени в ревизии срещу дружеството, приключили с РА № Р-22221121006014-091-001/27.04.2022 г. Установили са безспорното, че за периода 13.01.2020 г. – 26.05.2022 г. жалбоподателят е бил управител и едноличен собственик на „КОНСУЛТ ТРЕЙДИНГ 2019“ ЕООД. При тези факти данъчните органи вземат предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, оито в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение. Ето защо, органите по приходите приемат, че в качеството се на управител на дружеството, жалбоподателят отговаря за публичните му задължения в хипотезата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Съществен елемент на тази хипотеза е отговорното лице, в частност – управителя, да укрие умишлено факт и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите.

Т. умишлено укриване било невярното деклариране с месечните декларации по ЗДДС през процесния период юни, юли, септември, октомври и ноември 2020 г. Правилно данъчните органи са приели, че по принцип невярното деклариране е от естество да покрие хипотезата на „укриване“ по смисъла на цитираната разпоредба. Както се посочи по-горе, това невярно деклариране е установено в ревизии срещу дружеството. Съгласно разпоредбата на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 177, от АПК решението има сила за страните по делото, освен ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички, какъвто не е настоящият случай. Следователно, на жалбоподателя не може да се противопоставя РА, с който в тежест на дружеството са установени процесните задължения за ДДС, които именно му се възлагат в отговорност с процесния РА. Както се посочи, съображенията по съдебното решение за отговорността на доставчика за процесните вземания не може да се противопостави на неучаствалия в производството жалбоподател. Не следва да се обсъждат в настоящото производство какви са били фактическите и правни съображения на съдилищата да ангажират отговорността на дружеството, а следва да се направят фактически и правни изводи за отговорността на управителя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, която по никакъв начин не следва задължително от установяване на задължения на дружеството. Данъчните органи е следвало да изследват дали са изпълнени кумулативно предпоставките за ангажиране на отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК по отношение на жалбоподателя. Както вече се посочи, верни са съображенията им, че според константната практика на ВАС, „укриване“ е налице при несъответствие между декларираното и действителното положение, когато са налице две предпоставки: от обективна страна - да е налице действие/ бездействие - в случая деклариране от лицето, чиято отговорност се ангажира, несъответстващо на действителното фактическо положение и от субективна страна - действието /декларирането/ да е извършено умишлено, т. е. субектът да е бил наясно за смисъла и значението на действията/ бездействията си. Също са правилни съображенията им, че разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК изисква уникалност на причинно-следствената връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното дружество, т. е. посоченото поведение на управителя следва да е единствената причина за обсъжданата несъбираемост на публичните вземания. Съществен момент, който по необходимост се извежда от логическото тълкуване на съдържанието на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, е че с действието по укриването на съответни обстоятелства, управителят пречатства събирането на законно дължими данъци. Съдът не приема доводите на органите по приходите в конкретния случай за отговорността на жалбоподателя – законен представител на дружеството. Съдът не приема тези доводи, доколкото са основани само на изясняване на легалния статут на жалбоподателя – управител, уреден в ТЗ, като лице, което представлява дружеството пред трети лица. Съдът не намира установени от органите по приходите конкретни факти и съответно изградени на базата на тях на доводи, от които да е видно, че жалбоподателят умишлено и с цел укриване на данъци е декларирал невярно. Не е основание за противоположен извод фактът на установените задължения в рамките на ревизионно производство срещу дружеството. Ревизионното производство по характера си е спор по факти и право между данъчно-задълженото лице и органите по приходите, който не винаги предполага умисъл за укриване на данъци от страна на ревизириания. В тази връзка съдът уважава довода на жалбоподателя, че воденето на счетоводството на дружеството и съответно данъчното деклариране от името на дружеството, през процесния период се извършва не от него, а от наети експерти. Конкретно: „подадените от дружеството СД и регистри по ЗДДС с КЕП на Д. М. Н. от имейл [\[електронна поща\]](#), а видно от приложеното в административното производство пълномощно, жалбоподателят упълномощава „ЕКПЕРТ М - БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, да представлява дружеството пред органите по

приходите и други държавни органи“. Предвид изложеното до тук, съдът не приема за установена по делото задължителната материално-правната предпоставка по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ангажиране на отговорността на жалбоподателя-управител за публични задължения на дружеството, а именно – със свои умишлени действия да е укрил публични задължения, от което да е последвала невъзможност за събирането им впоследствие. В този смисъл, ирелевантно е установеното в ревизиите както срещу дружеството, така и срещу жалбоподателя-управител, че дружеството фактически няма активи, за да погаси публичните си задължения. Установено е, че срещу дружеството е открито производство по несъстоятелност, поради което в рамките на него следва да се предявят и съберат публичните вземания.

Предвид всичко изложено до тук, съдът приема, на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, че РА следва да се отмени изцяло.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 15 432,78 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на Н. М. Г., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, РА № Р-22221124006634-091-001/10.07.2025 г., в частта, с която е потвърден с Решение № 1586/15.12.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“- С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част са установени задължения на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ДДС за периодите юни, юли, септември, октомври и ноември 2020 г.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя Н. М. Г., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, сумата от 15 432,78 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.